



มหาโควินทสูตร (ตอนที่ ๗ ออกบวช)

๓๒๒

สมบัติในโลกนี้ บังเกิดขึ้นมาเพื่อเป็นเพียงเครื่องอาศัย
สำหรับใช้สร้างบารมี ทรัพย์ละเอียด คือบุญเท่านั้นที่จะติดตาม
ตัวเราไปได้ทุกหนทุกแห่งเหมือนเงาตามตัว หากรู้เช่นนี้แล้ว จึง
ไม่ควรยึดมั่นถือมั่นในสมบัติทั้งหลาย ให้นำสิ่งเหล่านี้มาเป็น
เครื่องมือในการสร้างบารมี จะได้มุ่งไปแสวงหาสิ่งที่เป็นสาระ
แก่นสารของชีวิต คือการสร้างบารมีเพื่อให้บรรลุมรรคผล
นิพพานกันทุกคน

มีวาระพระบาลีใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ความว่า

**“ปวิเวกรสํ ปิตฺวา รสํ อุปสมมฺสจ
นิทฺทโร โหติ นิปปาโป ธมฺมปิตี รสํ ปิวํ**

**บุคคลผู้ปิติในธรรม เมื่อตีมรสอันเกิดแต่วิเวก และรส
แห่งความสงบแล้ว ย่อมไม่มีความกระวนกระวาย ไม่มีบาป”**

รสพระธรรมนั้นเป็นรสที่เลิศกว่ารสทั้งปวง เป็นรสที่เกิด
จากความสงบเยือกเย็น ระวังความกระวนกระวายอันเกิดจาก
อาสวกิเลส บุคคลใดมีโอกาสลิ้มรสอันเกิดแต่ปิติสุขแห่งธรรม
ชีวิตจะมีความสุขสงบ ไม่มีความกระวนกระวายร้อนรนอันเกิด
จากทุกข์ประจำและทุกข์ที่จรมาทั้งหลาย บัณฑิตผู้มีปัญญา ต่าง
แสวงหาหนทางระงับทุกข์ ด้วยรสแห่งความสุขอันเกิดจากธรรม
นั่นเอง